

СИЛАТА НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Един от моите синове веднъж ме попита: “Татко, защо трябва да обичам Исус?” Аз го погледнах в очите и го попитах: “Ти обичаш ли татко?” - „Разбира се!“ - отговори той - „А замислял ли си се някога защо ме обичаш?“ Малките му очички бързо замигаха, а после с широка усмивка ми каза: „Защото и ти ме обичаш.“

Разбирате ли в какво се състои работата? Любовта притежава странна сила. Любовта поражда любов. Никой не може да противостои на привличането на любовта. Христос безмерно обича всеки един от нас. Най-малкото, с което можем да отговорим на такава любов, е да Го обичаме с цялото си сърце. Но защо на човека не му се удава да обича Бога? Понякога това е така, защото не разбираме напълно какво е направил Той за нас. Ние знаем, че Той е умрял на кръста, за да ни спаси, но не напълно разбираме значението на това. Чували сме тази фраза толкова много пъти и сме толкова свикнали с нея, че сме изгубили от поглед истинския ѝ смисъл. Във връзка с това, нека ви разкажа историята за една невероятната любов.

Един мой приятел беше обикновен и незабележим младеж, но той се ожени за най-красивото момиче в колежа.

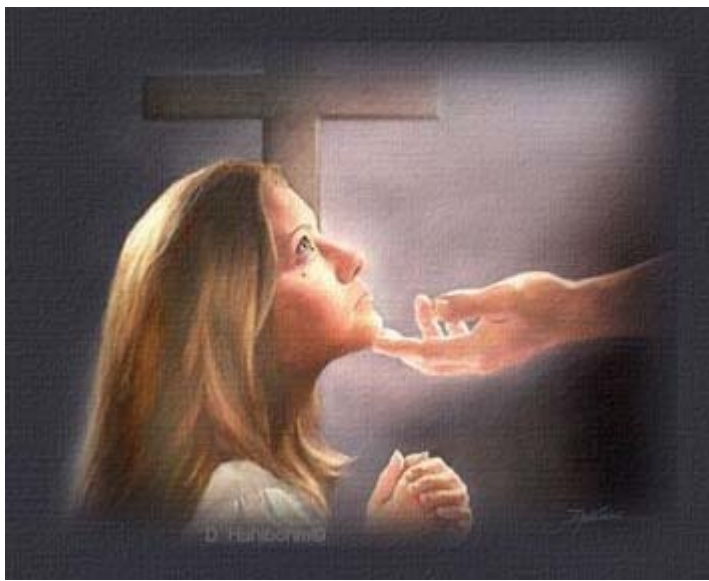
Най-изтъкнатите и интелигентни момчета отчаяно се бореха за правото да я ухажват, но без резултат. Момичето казваше на всички, че е дошло да учи, а не да се влюби. Моят приятел беше нисък и с пъпки на лицето, а освен това плах и срамежлив. Веднъж той дойде при мен и каза: „В беда съм. Влюбих се.“ Аз му казах: „Това е чудесно, поздравления! Каква беда е това?“ А той се усмихна и отговори, че става въпрос за същото момиче. Аз бях принуден да се съглася с него: „Да, тогава шансовете ти са нула. Тя не обръща внимание на момчетата, които са много по-красиви от теб. Мислиш ли, че ще погледне към теб?“ Минаха няколко месеца. Тайната любов на приятелят ми растеше, така и не намирайки възможност да се прояви. В средата на учебната година се разпространиха слухове, че момичето ще напусне колежа, защото не може да заплати за обучението си. Моят приятел се среща с финансовия директор на колежа и изрази желание да плати за нейното обучение. Той имаше пари, спечелени от продажба на книги, с които щеше да заплати за обучението си през следващата година. Ясно е, че самият той трябваше да се откаже от него. Директорът се опита да го разубеди, но без резултат. „Това са моите пари - каза приятелят ми - и аз искам тя да учи, а не аз. И не искам тя да разбере кой е платил за това.“ Така че той, а не тя напусна колежа и отиде да продава книги отново, за да спечели пари за следващата учебна година. Няколко месеца по-късно получих трогателно писмо от него:

„Ти ми каза, че не трябва да правя такава жертва, че тя никога няма да погледне към мен. Но разбери, че аз я обичам, а когато обичаш, не очакваш нищо в замяна. Понеже я обичам, аз не мога да позволя тя да загуби година от обучението си. Дори и ако никога не ме погледне. Тя учи и аз вече съм щастлив.“

На следващата година той се върна в колежа. Неговата любов беше станала по-зряла. Беше уверен в чувствата си и след като събра смелост, говори с нея и ѝ откри сърцето си. Признанието му беше напразно. Тя не просто му отказа, но го направи изключително рязко. Тогава някой, който знаеше тайната ѝ каза: „Слушай, ти имаш право да кажеш не, но можеше да го направиш по-меко. Нямахте нужда да го нараняваш. Да, той е обикновено момче, но те обича толкова много, че миналата година пожертва година от своето обучение, за да останеш ти в колежа. И той направи всичко това тайно от теб, без да очаква нищо в замяна, просто защото те обича!“

Момичето беше потресено до сълзи. Нейните упорити въпроси принудиха финансовия директор да ѝ каже цялата истина. Минаха няколко месеца и приятелят ми обяви пред всички: „Ние ще се женим!“ Всички смятаха, че момичето е направило тази стъпка от съжаление, състрадание и, разбира се, желанието да върне дълга. Но ето обяснението, което аз чух лично от нея: „В началото, когато разбрах за неговата постъпка, бях раздразнена. Кой го е молел да прави това?! Но времето минаваше и ми дойде друга мисъл - ще срещна ли в живота си друг човек, който ще ме обича толкова много, че без да мисли да се жертва за мен и то да не тръби наоколо за това? Ще срещна ли отново такава любов? И тогава си помислих: „Как се осмелявам да му обърна гръб, как мога да не обичам този, който толкова силно ме обича?“

Тази фраза заслужава да бъде поставена в златна рамка: **Ще се осмелиш ли да обърнеш гръб, можеш ли да не обичаш Този, Който толкова силно те обича?**

В деня, в който осъзнаем **напълно** какво наистина се е случило на Голгота, ние ще си зададем същия въпрос. Какво всъщност се случи на Голгота? Нека преди това се пренесем мислено в Едем.

Създавайки човека, Бог го предупреждава, че може да яде от всяко дърво в градината, но не и от дървото на познанието за доброто и злото, защото в деня, когато яде от него, ще умре. (Битие 2:16,17) Тук се говори за неизбежно възмездие-подчиняваш се-живееш, не се подчиняваш - умираш. Както е известно, човека съгреши. Ние всички сме съгрешили и затова трябва да умрем, защото „заплатата на греха е смърт.“ (Римляни 6:23) Но човека не иска да умира. Той извиква към Бога за милост. Разбира ли той какво иска? Бог е Бог и Неговото слово е неизменно. Грешникът трябва да умре. Но Бог обича човека и не може да го остави да умре. Какво да направи? Тъй като човека не иска да умира, това означава, че някой друг трябва да умре на негово място. Някой друг трябва да плати цената на греха.

И тогава се появява величествения образ на Божия Син. Нека си представим, че Той казва: “Отче, човека заслужава смърт, защото е съгрешил. Но Аз искам да ида на Земята, да приема човешката природа, да стана един от тях и да понеса наказанието вместо тях. Нека Аз платя за греховете на човека.”

И Христос дойде в нашия свят, раждайки се като бебе. Той не приличаше просто на човек, Той стана човек. Той е преживял същите борби, които са ни толкова познати и също като нас се е чувствал сам и неразбран. Христос е претърпял всички наши изкушения и именно затова, Той е по-скоро готов да ни разбере и обича, отколкото да ни осъжда и наказва. Господ Исус е живял в този свят 33 години. Библията казва, че Той е бил "изкушаван подобно на нас във всичко." Като човек Той е бил изкушаван, но не е съгрешил в нищо и съгласно принципа за възмездието заслужава живот.

Можем още да си представим, че Христос казва на Отец :

“Отче, Аз живях на Земята като човек, бях изкушаван във всичко, но не съгреших. Човекът, напротив, той е съгрешил и заслужава да умре. Но, Отче, принципът на възмездието не противоречи на принципа на замяната. Искам да приема смъртта, която човека заслужава и да умра Аз вместо него, а животът, който заслужавам, защото не съм съгрешил, искам да го подаря на човека.”

На Голготския кръст, благодарение на Христовата любов, се реализира принципът на заместителната жертва. Някой се пожертва за нас. Някой умря, за да можем ние да живеем. Този Някой беше сам Божият Син! И Той не само умря, но възкръсна от смъртта!

Христос ни примири с Отца и ни отвори пътя към Небето, Той самият е този Път!

Нека да си припомним, когато няколко дни преди смъртта на Христос е хванат разбойник на има Варава. Той е осъден на смърт на кръста. Имало е обичай на всеки празник да се пуска един осъден. Исус също е хванат. Той също е бил съден и осъден на смърт.

Пилат се опитва да Го защити и извеждайки Варава и Исус пред тълпата, пита кого от двамата искат да им пусне. Тълпата крещяла в изстъпление: „Пусни Варава! Разпни Христос!“

Ако някой е разбрал докрай смисъла на думите „Христос умря вместо мен“, това трябва да е Варава. Той вероятно дори се е ущипал, за да се увери, че не спи и не сънува. Той - престъпникът се оказва на свобода! А Исус- Животворящият и самата Любов- остава да умре вместо него!

И в онзи ден, изкачвайки се на хълма Голгота, Исус носи чужд кръст, защото за Него не може да има кръст, понеже Той не го е заслужил. В онзи ден Исус носеше моят и твоят кръст! Аз и ти бяхме тези, които заслужаваха смъртта, но Той ни обичаше толкова много, че реши да умре на наше място и да ни подари правото на живот, правото, което Той завоюва бидейки човек!

Мислили ли сте някога за значението на този акт на любов?

Не безумец самоубиец е умирал на кръста, не някой революционер е плащал с живота си. Това е бил самият Бог, станал човек!

Животът на човечеството е бил в Неговите ръце. Той се е страхувал да умре, но **любовта е била по-голяма от страха, по-голяма от живота. Христос не е могъл да хвърли човека в неутолимата паст на смъртта!** Но защо Той толкова ни възлюби?! Ние може би никога няма да разберем това докрай, докато сме тук на Земята.

Разбирате ли каква е цената за вашият живот? Всеки от нас е най-ценното нещо, което Бог има!

Нека ви разкажа още една история.

Едно момче обичало да прескача през оградата и да краде ябълки от съседа. Един ден го повикала майка му и казала: „Виждаш ли тази тояга? Ако отново вземеш от съседските ябълки, ще получиш 5 удара с нея.“ Дните минавали, ябълките

ставали все по-червени и големи, и момчето не могло да устои на изкушението. То прескочило през оградата при съседа и яло ябълки до насита. Прибирайки се вкъщи, видяло майка си с тоягата в ръка. Момчето затреперило, знаейки какво го очаква. То започнало да се моли: „Мамо, прости ми!“ Майката отговорила: „Не, синко, трябва да изпълня обещаното.“ Момчето продължило да се моли: „Мамо, моля те, обещавам, че никога повече няма да го направя.“ Майката била непреклонна: „Не, синко, ще бъдеш наказан.“ Момчето продължавало плачейки да се моли на майка си. Тя му казала: „Тогава има само един изход, синко. Вземи ти тоягата, синко, вместо да получиш това, което заслужаваш, ти ще удариш мен. **Наказанието трябва да бъде наложено, защото има престъпление. Ти не искаш да бъдеш наказан, но аз те обичам толкова много, че съм готова да понеса наказанието вместо теб.**“

До този момент, момчето плачело с само очите си, но когато чуло тези думи на майка си, сърцето му заплакало.

Как би могло да удари майка си, заради своето провинение?!

Същото нещо се случва и в нашите отношения с Бога. Когато съзнали греховете си идем при Него и молим за прошка, Той ни гледа с любов и казва: “Сине Мой, ти си съгрешил и заслужаваш смърт, но не искаш да бъдеш наказан. Има само един изход. Погледни към кръста, Моят Син вече плати вместо теб за греховете ти. Той понесе твоето наказание, трябва само да повярваш в това, да Го приемеш за свой Спасител и да скъсаш с греха.” Толкова малко за толкова много!

Силата на Божията любов е толкова велика, че ние не можем да намерим достатъчно думи, за да изразим благодарността си към Исус за онова, което е направил за нас. Никога не можем да разберем напълно дълбочината на Неговата любов към нас.

Но когато осъзнали скъпоценната цена на нашето изкупление вдигнем поглед към онзи самотен хълм и видим Бога на любовта, разпнат на кръста, ние възкликваме:

“Как смея, как мога аз да не обичам Този, който ме обича толкова много?!”

Нека тези думи винаги кълтат в сърцата ни! Амин.

Превод: Светлина за теб